

Микола Вегеш, Володимир Гирия

ДОКУМЕНТОЗНАВСТВО КАРПАТСЬКОЇ УКРАЇНИ

(ДО ПИТАННЯ ЩОДО ОЦІНКИ АРХІВНИХ ДЖЕРЕЛ, ОПУБЛІКОВАНИХ ДОКУМЕНТІВ ТА МАТЕРІАЛІВ ПЕРІОДИКИ ЧАСІВ ІСНУВАННЯ КАРПАТО-УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ)

Протягом тривалого проміжку часу архіви, в яких зберігалися документи часів історії Карпатської України, були закриті для вітчизняних істориків. Право ними користуватися мали лише ті історики, які їх аналізували у «правильному, марксистсько-ленінському дусі». Закономірно, що переважна більшість праць 40-80-х років відверто фальсифікували історію національно-визвольної боротьби закарпатських українців наприкінці 30-х років. Перші більш-менш об'єктивні публікації в Україні побачили світ тільки на початку 90-х років, однак вони базувалися, як правило, на спогадах очевидців та історичної літератури, виданої в діаспорі. Ситуація кардинально змінилася тільки після відкриття архівів України, зокрема фондів Державного архіву Закарпатської області в містах Берегові та Ужгороді.

Архівні документи часів існування Карпатської України зберігаються в Державному архіві Закарпатської області (ДАЗО) в м.Ужгороді та Берегові, Центральному Державному історичному архіві України у Львові (ЦДІА у Львові), Галузевому державному архіві Служби безпеки України у Києві (ГДА СБУ), особистих архівах закарпатського священика Ф. Горвата і члена ревізійної комісії УНО М. Бандусяка, Архіві Міністерства Закордонних Справ Чеської Республіки (AMZV) і Військово-історичному архіві Чеської Республіки (VNA) в Празі, Державному архіві Угорщини (OL) та Військово-історичному архіві Угорщини (HL) в Будапешті, архівах м. Клуж і Бая Маре (Arhivele Cluj-Napoca M.J.; Arhivele statulni Baia Mare) в Румунії тощо.

Найбільший науковий інтерес становлять фонди ДАЗО. Особлива історико-пізнавальна цінність міститься у третьому фонді під назвою «Президія уряду Карпатської України». Це сотні документів про внутрішньополітичну діяльність уряду Карпатської України, різноманітні розпорядження, директиви, постанови і звернення. Заслужують на увагу справи «Листування з міністерством внутрішніх справ з приводу провокацій Угорщини», «Листівки «Комітета незалежності русинів». «Дело о мадыарской пропаганде за присоединение Подкарпатья к Венгии», «Повідомлення про напади терористів на прикордонні території», «Циркуляр Президії крайового управління Підкарпатської Русі в Ужгороді Хустському окружному управлінню про сформування уряду Підкарпатської Русі», «Дело об организации совещательного совета при правительстве Подкарпатской Руси», «Повідомлення Пресової служби Карпатської України», «Повідомлення окружному начальнику про про угорську агітацію», «Повідомлення про слідкування за підозрілими в угорському шпіонажі», «Інформація про утримання угорських терористів у В. Березному», «Розпорядження уряду Карпатської України», «Циркуляр Президії ради

міністрів ЧСР про звільнення Андрія Бродія з посади прем'єр-міністра Підкарпатської Русі», «Листи прем'єр-міністра Підкарпатської Русі А. Волошина Міністру внутрішніх справ Підкарпатської Русі в Хусті», «Доповідні записки агентів чехословацької служби безпеки», «Переписка з генеральним секретаріатом Українського національного об'єднання в Хусті про скарги населення на громадян, які ведуть чеську і про угорську пропаганду». У цьому ж фонді зберігається декрет А. Волошина про створення проводу УНО (11-30 січня 1939 р.).

Матеріали 17-го фонду «Президія Міністерства внутрішніх справ Карпатської України» дають можливість з'ясувати такі складні питання, як діяльність угорської іреденти, відносини між чехословацьким і українським урядами тощо. Великий фактичний матеріал міститься у справах «Повідомлення Бюлетеня Пресової служби Карпатської України», «Про угорську агітацію», «Жандармські донесення Ужгородському окружному уряду», «Повідомлення начальника Мукачівського окружного уряду в Чинадійові міністерству внутрішніх справ в Хусті про напади угорських терористів на окремі села Мукачівщини», «Повідомлення чехословацької поліції про слідкування за розповсюдженням листівок». Вищеназвані матеріали доповнює справа «Напади угорських груп», яка зберігається у фонді 18 «Міністерство внутрішніх справ Карпатської України. м. Хуст».

Матеріали, які зберігаються у другому фонді ДАЗО «Президія земського уряду Підкарпатської Русі в Ужгороді», охоплюють період з 1928 по 1938 рр. Вони дозволяють простежити антиукраїнську діяльність угорської агентури на Закарпатті протягом всього міжвоєнного періоду й доводять, що ця робота ніколи не припинялася. У 1938-1939 рр. вона лише досягла своєї кульмінації. Йдеться про наступні архівні справи: «Інформації про діяльність мадярської народної і мадярсько-християнської партій на Закарпатті, подані окружними урядами Президії Земського уряду в 1928 р.», «Інформації засідань Автономно-землеробського Союзу (партії), які відбулися на Закарпатті в 1928 р.», «Інформації засідань та когреса в м. Берегові соціал-демократичної партії на Закарпатті, прислані окружними урядами та поліцейськими комісаріатами Президії Земського уряду в Ужгороді за 1929 р.», «Переписка з Міністерством внутрішніх справ, поліційними і окружними урядами по питанню діячів угорських протидержавних товариств (список діячів) й інформації про діяльність організації угорських студентів в Чехословаччині», «Переписка з Міністерством внутрішніх справ, поліційними і окружними урядами по питанню діяльності різних буржуазних партій на Підкарпатській Русі (Автономний землеробський союз, Карпаторуська робітничка рада, мадярсько-християнська соціальна партія, руська фашистська, мадярська партія)», «Переписка з 172 поліційними і окружними урядами по питанню діяльності Автономного землеробського союзу на Підкарпатській Русі (Інформації про засідання партії)», «Переписка з Міністерством внутрішніх справ і поліційними урядами про діяльність «Угорської національної партії (1937-1938)», «Листування з Міністерством внутрішніх справ, поліційними і окружними урядами по питанню діяльності політичних партій на Підкарпатській Русі».

У фонді 1148 під назвою «Центральна Рада в Хусті» особливу цінність являє собою справа №2, в якій міститься доповідна записка М. Бандусяка про спробу державного перевороту з метою усунення від влади уряду А. Волошина. У фонді 4с/18 «Президія правління Карпатської України» знаходяться численні про угорські листівки та інформація про напади терористів на прикордонні населені пункти Закарпаття (наприклад, справи «Збори Русской национальной партии», «Повідомлення окружному уряду жителів с. Торунь про шкоду терористичних нападів», «Листівка «Карпаторуський народ!»).

Значний інтерес становлять документи фондів 9 – «Президія Міністерства внутрішніх справ ЧСР», 13 – «Мукачівське жупанське управління, м. Мукачево. 1920-1926», 14 – «Берегівське жупанське управління, м. Берегово. 1920-1921», 18 – «Міністерство внутрішніх справ Карпатської України, м. Хуст». Матеріали 19-го фонду – «Міністерство господарства Карпатської України» – дають можливість прослідкувати розвиток сільського господарства, промисловості та торгівлі, рівень безробіття, соціальне становище населення краю.

У фонді 29 – «Президія Цивільного управління Підкарпатської Русі, м. Ужгород» вірто звернути увагу на наступні архівні справи: «Книга регистрації входящих документів», «Алфавитный указатель имен и учреждений к книге регистрації входных документів», «Лист Президії Цивільного управління Підкарпатської Русі в Ужгороді», «Про проект Будапештського банку», «Повідомлення Цивільного управління Підкарпатської Русі начальником ужгородської поліції», «Доповідна начальнику Севлюшського окружного управління», «Повідомлення преси про акцію Ротермера». Використано також матеріали фондів 30 – «Ужгородський крайовий королівський суд, м. Ужгород. 1919-1938 рр.», 41 – «Хустський поліцейський комісаріат, м. Хуст. 1918-1938 рр.», 43 – «Ужгородське окружне управління, м. ужгород. 1919-1939», 46 – «Канцелярія губернатора Підкарпатської Русі в Ужгороді. 1920-1938», 49с/13 – «Мукачевское жупанское управление. Мукачево Подкарпатской Руси. Президиум. 1919-1926».

У фонді 63 – «Цивільне управління Підкарпатської Русі» містяться цікаві матеріали про діяльність угорських агентів на території Закарпаття, численні угорські та польські листівки, в яких місцеве населення закликалось до збройної боротьби проти законного українського уряду тощо (справи «Переписка з Міністерством внутрішніх справ і окружними урядами про діяльність угорських партій на Підкарпатській Русі», «Переписка з жупанським і поліційним урядами в Берегові про діяльність християнсько-соціалістичної партії», «Переписка з Міністерством внутрішніх справ, поліційними і жупанськими урядами про діяльність політичних партій на Підкарпатській Русі (малоземледільська, угорсько-руська і єврейська)», «Переписка з поліційними і окружними урядами про діяльність політичних партій на Підкарпатській Русі (руська хліборобська, республіканська земледільська, карпаторуська трудова та інші). У фонді 117 – «Хустське окружне управління, м. Хуст Підкарпатської Русі. Президіум. 1919-1939» зберігаються справи «Циркуляр Президії крайового управління про стеження за угорськими іредентистичними організаціями, жандармські донесення (7 листопада 1928 – 14 березня 1930)», «Листування з Міністерством

внутрішніх справ», «Повідомлення про поширення листівок античехословацького змісту». У фонді 211 – «Крайове управління Підкарпатської Русі. м. Хуст» інтерес викликає справа «Донесення Президії крайового управління в Хусті, повідомлення Міністерства внутрішніх справ Карпатської України жандармських та окружних урядів про діяльність угорських терористів «Соботчопот», про незаконний перехід через кордон (1938-1939)». У 72-му фонді поміщені матеріали, які дозволяють простежити участь членів товариства «Просвіта» в розбудові Карпатської України.

Після прийняття Закону України від 17 квітня 1991 р. «Про реабілітацію жертв політичних репресій в Україні» Президія Верховної Ради України (постанова від 6 квітня 1992 р.) та Кабінет міністрів України (постанова від 11 вересня 1992 р.) підтримали пропозицію Академії наук України, Служби безпеки України, Державного комітету України по пресі, Українського культурно-освітнього товариства «Меморіал імені Василя Стуса», Всеукраїнської спілки краєзнавців про підготовку і випуск багатотомної науково-документальної серії книг «Реабілітовані історією». Перетворюючи в життя вищезгадані постанови, архівно-слідчі кримінальні справи про репресованих громадян Закарпатської області післявоєнного періоду були передані з архіву Управління СБУ в Закарпатській області ДАЗО. Цей фонд, одержав найменування 2558, сконцентрував кримінальні справи на реабілітованих громадян області всіх категорій, засуджених за так звану антирадянську, антиколгоспну пропаганду, український буржуазний націоналізм, участь в діяльності уряду Карпатської України та Карпатської Січі, підпільній антирадянській організації ОУН (Закарпатській крайовій організації ОУН) та антирадянських молодіжних організаціях.

Особливий інтерес викликають стенограми допитів команданта Карпатської Січі Д. Климпуша, які зберігаються в фонді 2558. Вони допомагають краще з'ясувати роль опозиції, яка виникла в Карпатській Січі в лютому 1939 р. З галичан, на думку Д. Климпуша, до неї ввійшли Кульчицький, Чорний, Волянський та інші. «Пригадую, що лідер опозиції Роман або Росоха одного разу прямо мені зробив пропозицію підтримувати не Волошина, а визнати вождем якогось Мельника, якого іменував вождем всього українського народу, – розповідав слідчим МДБ Д. Климпуш. – Після цього мені стало зрозуміло, що опозиція не бажає керуватися статутом, а ставить перед собою значно ширші завдання, а саме: створення великої української держави шляхом об'єднання всіх українських земель. Логічно випливає, що стояло питання про приєднання до Карпатської України галицьких земель і Радянської України, але про це відкрито опозиція не заявляла. Визнати своїм ідеологом і вождем названого Мельника я відмовився і взагалі попереджував, що «Січ» політикою займатися не може. Цим нехай займається УНО. Здається, Роман мені тоді прямо заявив, що «Карпатська Січ» є національною українською організацією. Після цього опозиція без моєї участі приймала якісь рішення з питань «Січі», влаштовувала мені закулісні інтриги і навіть загрожувала уряду Волошина поваленням» [1]. У фонді зберігаються оригінальні документи про підпільні організації на території Закарпаття в 1939-1950 рр. та про їх керівників – М.

Габовду, А. Цугу, М. Ороса та ін. [2]. Матеріали ДАЗО значною мірою доповнюють документи «Особистого архіву Феодосія Горвата» (сьогодні ці матеріали зберігаються в ДАЗО), які теж вперше вводяться в науковий обіг. Вони характеризують соціально-економічне становище населення гірських районів, відношення його до уряду А. Волошина.

Цінним джерелом для дослідження громадсько-політичних відносин між політичними організаціями Східної Галичини і Закарпаття є матеріали 205 фонду «Прокурор апеляційного суду у Львові» ЦДАУ у Львові. В них йдеться про масові нелегальні переходи польсько-чехословацького кордону українцями Східної Галичини та судові процеси над перебіжчиками. Використані автором документи допомагають краще з'ясувати роль ОУН в організації та керівництві нелегальними переходами. У фонді 201 зберігаються листи Августина Волошина до Галицького митрополита Андрея Шептицького. Зокрема, лист від 11 грудня 1942 р., в якому А. Волошин вітав митрополита з нагоди Дня св. Андрія [3] і лист від 28 липня 1941 р., в якому А. Волошин вносив свої пропозиції щодо створення Українського Патріархату [4]. Великий науковий інтерес викликає лист представника ЗУНР в Югославії Григорія Микитея до митрополита Андрея Шептицького про приїзд Апостольського Візитатора Джованні Дженоккі в Галичину і становище в Югославії та Підкарпатській Русі. В ньому йдеться про спроби прихильників А. Шептицького добитися переміщення Крижевацького єпископа Д. Няраді на Закарпаття [5].

Великий джерельний матеріал міститься у Центральному державному архіві вищих органів влади і органів управління України (ЦДАВО України), зокрема у фондах 2188 – «Начальна команда Галицької Армії Західної області УНР»; 2192 – «Диктатор Західної Облaсті УНР»; 3696 – «Міністерство іноземних справ УНР»; 4069 – «Редакція газети «Стрілець» за 1919 р. Українське бюро преси при Диктатурі ЗУНР»; 4440 – «Представництво ЗУНР у Празі 1919-1923 рр.». Серед документів Державного архіву Івано-Франківської області заслуговує на увагу фонд 2 – «Станіславське воєводське управління», в якому містяться численні документи про посилення денаціоналізації та полонізації місцевого українського населення та акції протесту з боку українців [6] тощо. Заслужують на увагу матеріали ф. 129 – «Прокурор обласного суду у м. Львові» Державного архіву Львівської області. Вищеназвані архівні фонди нами використані для аналізу історичних подій, які передували Карпатській Україні.

Важливі документи про діяльність ОУН на Закарпатті зберігаються в «Особистому архіві Івана Коршинського» – активного учасника підпільного руху 40-50-х рр. в Закарпатті. Вони включають в себе листування членів крайового ОУН з автором та листи Івана Коршинського до них. Ніде не опублікований матеріал міститься в машинописі лекції підполковника МДБ СРСР Макарова «Українська буржуазно-націоналістична контрреволюція».

У фондах ГДА СБУ у Києві міститься «Особова справа А. І. Волошина», з якої почерпнуто цінні й маловідомі факти про політичну діяльність визначного закарпатського політика у 1938–1939 рр. Президенту Карпатської України доводилось відповідати на численні запитання слідчого МДБ СРСР майора Вайндорфа. Перший допит був проведений 22 травня, після чого послідували

наступні – 24 травня, 5, 9, 12, 14, 19 і 20 червня 1945 р. Понад стосторінкова «Особова справа А. І. Волошина» дала змогу з'ясувати такі дискусійні питання, як мотиви орієнтації уряду Карпатської України на Німеччину, відносини між політичними силами Закарпаття і ОУН, часткову зміну орієнтації Августина Волошина та членів його кабінету після окупації краю Угорщиною. А. Волошин детально описав хід переговорів з керівництвом Проводу Українських Націоналістів у Венеції (Італія) 21 липня 1939 р. Ці матеріали значно уточнили наші попередні висновки.

Особливо цінними є ксерокопії та мікрофільми документів 3-го фонду AMZV, одиниці зберігання (картони): 606, 620 – політичні справи; 642 – антидержавна агітація проти ЧСР; 655 – партії в ЧСР (1921–1939). В цих документах містяться важливі дані про політичну ситуацію в Чехословаччині та Закарпатті, міждержавні стосунки ЧСР з Угорщиною, Польщею, Румунією. Згадані архівні фонди характеризують політичні організації, що симпатизували Угорщині, висвітлюють діяльність українських емігрантських організацій, аналізують окремих політичних діячів краю. Цікавими у цьому плані видаються справи про античеську і антиукраїнську діяльність польських та угорських терористів, угорську іреденту на Закарпатті. Немаловажне значення мають також матеріали про роль українського населення Східної Галичини у становленні та розвитку Карпатської України.

Документи ВНА в Празі, зокрема, картони 24 – «Справа про останні події», 23 – «Головний штаб армії» проливають світло на рівень військової підготовки збройних сил Чехословаччини до захисту кордонів країни, про оборонні бої 14–18 березня 1939 р. Вони яскраво свідчать, що чехословацька армія мала всі можливості до відбиття нападу ворога, однак планомірно відступала, виконуючи наказ генерала Л. Прхали про евакуацію. У названих картонах наводяться сотні свідчень про збройні сутички між чехословацькими прикордонниками та угорськими терористами. Документи ВНА висвітлюють відносини між закарпатськими націоналістами та керівництвом Німеччини. Особливої уваги заслуговують матеріали справи «Німеччина», які доводять, що вже з листопада 1938 р. встановилися тісні стосунки між керівництвом Карпатської Січі та німецькими службами безпеки. Карпатська Січ систематично проходила вишкіл в Німеччині, а група січовиків готувалася до ведення активних бойових дій на боці Німеччини проти Польщі.

Важливі фактичні дані про підготовку нападу Угорщини на Закарпаття знаходяться у фондах НЛ. Це, зокрема, щоденні записи угорських офіцерів про сам хід наступу, бої з чехословацькими військами та карпатськими січовиками, різноманітні військові оперативні плани. Неабиякий інтерес викликають доповідні записки угорських агентів «Коффи», «Г» та інших про національно-визвольний рух в Закарпатті, інформативні повідомлення про діяльність «неблагонадійних» політичних діячів краю. У фондах НЛ знаходяться поіменні списки «ворогів святостефанської корони», яких після захоплення Закарпаття мали репресувати. Угорські архівні документи аргументовано доводять, що гортисти заздалегідь готувалися до репресивних дій та масових розстрілів. Це нам дає підставу переглянути висновки окремих істориків, що, нібито, репресії

були викликані опором проти агресора з боку карпатських січовиків. Сотні свідчень про діяльність угорської іреденти містяться у фондах ОЛ в Будапешті. Окремі справи, віднайдені автором в румунських архівах Клужа і Бая Маре, переконують, що угорські терористи не менш активно діяли в румунських селах Закарпаття («Залізна гвардія», загони Гєяша), що змушувало місцеве населення втікати на територію Румунії.

Історія Карпатської України ґрунтовно представлена на сторінках опублікованих документів [7]. Хоча переважна їх більшість видана за роки радянської влади, проте в них поміщені оригінальні документи, які проливають світло на зовнішньополітичну діяльність Німеччини, Польщі, Румунії, Угорщини, Італії, Югославії відносно Чехословаччини і Закарпаття. Окремі аспекти внутрішньополітичного життя краю наприкінці 30-х років відображені у збірниках документів, підготовлених вченими Ужгородського державного університету [8]. В останні роки з'явилися збірки документальних матеріалів з досліджуваної теми, які дозволяють по-новому подивитися на різні сторони суспільно-політичного життя Закарпаття напередодні Другої світової війни [9]. Заслужують на увагу збірники документів про зовнішньополітичну діяльність Угорщини, видані угорськими істориками. В них міститься значний фактичний матеріал про шпигунську діяльність А. Бродія, польсько-угорські терористичні акції проти Закарпаття, ставлення Німеччини до краю, підготовку гортистів до вторгнення та окупацію ними цілого Закарпаття [10].

Найбільшим досягненням закарпатських архівістів і істориків стало видання унікального збірника документів про Карпатську Україну, доповненого скрупульозною хронікою подій та вичерпними персоналіями визначних діячів краю кінця 30-х років [11]. Автори передмови відзначили, що «частину документів пропонованого збірника було раніше оприлюднено, проте, з огляду на малодоступність попередніх видань для українського читача та потребу цілісного відтворення всього комплексу документів з визначеної тематики, їх теж було включено до цього збірника» [12]. У збірнику опубліковано 372 документи, які відносяться до подій 1938-1939 рр. у Карпатській Україні. Виняток становить ряд джерел, які в хронологічному відношенні стосуються кількох попередніх років, але їх публікація, на нашу думку, є цілком виправданою (документи «Боротьба за прапор Підкарпатської Русі. Меморандум Першої Руської Народної Ради до уряду Чехословаччини», «Редакційна стаття журналу «Пробоем» з нагоди 60-річчя з дня народження о. Августина Волошина», «Стаття Ю Манівчука в газеті «Вперед» про необхідність формування осередків пожежно-спортивного товариства «Січ» у населених пунктах Підкарпатської Русі, «Заклик представників інтелігенції Підкарпатської Русі до участі у Всепросвітянському зїзді в м. Ужгороді», «Стаття Степана Росохи про національне піднесення молоді Підкарпатської Русі» тощо. Публікація цих матеріалів переконує читача, що виникнення Карпатської України відбувалося не спонтанно, а було результатом багаторічної роботи українських політичних сил краю за автономію та повну незалежність нашого краю.

Документи і матеріали, які опубліковані на сторінках цього збірника документів, яскраво описують хронічку подій від призначення першого автономного уряду Підкарпатської Русі 8 жовтня 1938 р. до останніх днів існування Карпатської України. Оригінальністю відзначаються архівні матеріали про підготовку і проведення виборів до Союму Карпатської України, соціально-економічне, політичне і культурне становище молодого автономної та незалежної держави, десятки джерел про формування ОНОКС – збройних сил Карпатської України. Ряд матеріалів свідчать про постійну матеріальну і моральну підтримку уряду Августина Волошина з боку українського населення Східної Галичини та української діаспори за океаном.

Величезна кількість документів стосується антиукраїнської діяльності проугорських сил та спільних дій угорських і польських диверсантів у Карпатській Україні (шифровані телеграми міністра закордонних справ Угорщини К. Кані угорському послу у Празі Я. Ветштейну, телеграма угорського воєнного аташе у Варшаві начальнику генерального штабу Угорщини про проведення підривної акції на території Підкарпатської Русі, листівка, виготовлена технічним сектором другого відділу Генерального штабу Війська Польського для розповсюдження серед населення Підкарпатської Русі з провокаційною метою щодо чехословацького уряду і крайової чехословацької спільноти). На сторінках збірника містяться оригінальні архівні документи про початок і проведення польської диверсійної акції «Лом» (Донесення Юзефа Скшидлевського про хід операції; шифрована радіограма Яна Емісарського до Тадеуша Пельчинського щодо розпорядження угорської влади у справі співпраці з польською стороною у вирішенні проблеми Підкарпатської Русі; шифрована телеграма угорського посла у Варшаві міністру закордонних справ Угорщини К. Кані про захоплення польським диверсійним загonom в полон 17 чехословацьких громадян; план польського Генерального штабу щодо здійснення нової диверсійної операції на території Підкарпатської Русі; донесення Фелікса Анкерштайна про здійснення польських диверсійних акцій поблизу сіл Присліп і Торунь; повідомлення начальника мукачівського окружного уряду в Чинадієві міністерству внутрішніх справ в Хусті про напади угорських терористів на села Мукачівщини).

Збірник документів суттєво збагатили матеріали судових справ проти президента Карпатської України Августина Волошина, заарештованого в 1944 р. органами «Смерш» у Празі, та чільних представників його уряду. Йдеться про протоколи допитів Д. Климпуша, С. Клочурака, Ю. Бращайка, П. Янути, О. Симочка, І. Цмура, А. Ворона, М. Заяця, М. Богдан, М. Габовди, В. Романчука, І. Качуровського, Д. Поповича та багатьох інших. Завершують збірник матеріали про реабілітацію як визначних діячів Карпатської України, так і рядових її захисників, наприкінці 80-х – на початку 90-х років ХХ ст. До другого тому збірника документів увійшли біографічні нариси про діячів Карпатської України, які згруповані окремими розділами: президент Карпатської України А. Волошин; члени урядів Карпатської України; керівники Союму; послы (депутати) Союму; державні службовці; керівники і активісти громадсько-політичних і громадських організацій; члени Головної Команди і Штабу

Карпатської Січі; січовики; церковні діячі; освітяни; журналісти і письменники; митці; медики; сільські активісти; молодь Карпатської України. На сьогодні – це видання життєписів є найповнішим і найгрунтовнішим.

Окремі документи часів історії Карпатської України опубліковані окремим розділом в колективній монографії українських істориків «Вони боронили Карпатську Україну», яка побачила світ у 2002 р. [13]. Йдеться, перш за все, про діяльність Карпатської Січі та ОУН в 1938-1939 рр. (протокол установчих зборів по створенню ОНОКС та обранню її коменданта; звернення Дмитра Климпуша, Юрія Шпільки та Степана Пугача до міністерства внутрішніх справ в Хусті про затвердження прикладеного до листа статуту ОНОКС; лист міністра внутрішніх справ Підкарпатської Русі про затвердження статуту ОНОКС; лист коменданта Карпатської Січі міністерству внутрішніх справ Підкарпатської Русі про дозвіл на проведення акції під назвою «Збірка на оборону держави»; лист окружної Української Народної Ради в Білках Іршавського району міністерству внутрішніх справ Карпатської України про негативне ставлення до Карпатської Січі місцевого коменданта жандармерії; прохання Головної Команди Карпатської Січі до Президії уряду Карпатської України про дозвіл на купівлю зброї для січовиків; лист коменданта Карпатської Січі до міністра внутрішніх справ Карпатської України про спільну працю обох відомств у справі призначення кандидатів до жандармерії і фінансової сторожі) тощо.

44 документи про життя і діяльність Августина Волошина та окремих учасників Карпатської України опублікували В. Басараб, М. Вегеш і В. Сергійчук в книзі «Августин Волошин. Нові документи і матеріали про життя і смерть президента Карпатської України» [14] (Організація університетів. Організація академічних установ; меморандум у справі утворення на Підкарпатській Русі Університету, а в першу чергу перенесення Українського Вільного Університету з Праги до Ужгороду; Український академічний комітет. Проект організації Українського Університету на Підкарпатській Україні; проект меморандума Його Ексцеленції Панові Міністру Шкільництва і Народної Освіти в Празі; УНО в Канаді «Поміч Карпатській Україні»; життєпис і інші дані про Ярослава Семена Лютика, що згинув у Хусті дня й4 березня 1939; спомина про смерть Ярослава Семена Лютика; Олекса Блестів-Гайдамака; кровні жертви, зложені на вівтар Батьківщини; Василь Небола; життєпис Михайла Козичара; перебіжчики із ЗУЗ; ліквідаційна канцелярія бувшого уряду Карпатської України в Празі. 6 березня 1939 р.; спогади Севастіана Сабола (Зореслава); Юрій Шанта. Листи). Список воїнів Карпатської Січі й активістів Карпатської України, що загинули в боях проти угорських агресорів у 1938-1939 рр. або були страчені окупаційним режимом, опубліковано на сторінках іншого збірника документів [15]. Нещодавно видані збірники документів, у який висвітлюється діяльність Греко-Католицької церкви на Закарпатті [16] та ставлення митрополита Андрея Шептицького до Августина Волошина і Карпатської України [17]. Опубліковані також документи про діяльність Романа Шухевича (Щуки) у Карпатській Україні [18].

Окремого розгляду заслуговує щоденник відомого українського письменника і активного учасника подій 1938–1939 рр. В. Гренджі-Донського

«Щастя і горе Карпатської України» [19]. Ще в жовтні 1938 р. В. Гренджа-Донський почав писати щоденник, присвячений Карпатській Україні. Тоді він не являв собою чогось єдиного, цілого, завершеного. Проживаючи в Словаччині, складав до купи розрізнені записки і вирішив їх видати окремою книжкою під назвою «Мадярські звірства». Однак цього зробити не вдалося. Словаччина стала союзником Угорщини і Німеччини в роки війни і вихід у світ таких обвинувачувальних матеріалів міг, як вважали, зашкодити «братньому» союзові угорців і словаків. Не вдалося видати цю книгу і пізніше. Втративши всі надії, В. Гренджа-Донський повністю віддав себе роботі над художніми творами. В останні роки життя він працював над романом «Сини Верховини». В 1974 р. письменника не стало. Після смерті батька його дочка Зірка Гренджа-Донська вирішила на свої кошти видати 12-томне зібрання його творів. У 8-му томі цього видання поміщено щоденник В. Гренджі-Донського «Щастя і горе Карпатської України». В передмові до нього упорядники тому й пишуть: «Ми раді, що, хоч із великим спізненням, – бо майже по 50-ох роках після цих історичних подій, – маємо можливість сповнити бажання автора й опублікувати його цінні матеріали» [20]. Мрія письменника здійснилася, але вже після його смерті.

Щоденник В. Гренджі-Донського складається з двох великих за обсягом розділів, які доповнюють один одного. У першому – «3 великих днів Карпатської України» – описані події з 7 жовтня 1938 р., коли політичні сили краю вибороли автономні права, до 15 березня 1939 р., коли закінчилося останнє засідання Сойму Карпатської України, на якому була проголошена незалежна держава і обрано президентом Августина Волошина. Автор у першому розділі щоденника детально описав прихід до влади А. Бродія, його арешт і призначення Прагою прем'єр-міністром А. Волошина, соціально-економічну і політичну діяльність обох автономних урядів. На сторінках цього розділу читач знайде великий фактичний матеріал про напади угорських і польських терористів, антиукраїнську діяльність проугорської «п'ятої колони». Письменник не замовчує також конфлікти, які виникали в українському таборі.

В. Гренджа-Донський детально описав вибори і самі засідання Сойму Карпатської України. Він наводить наслідки голосування по всіх округах краю, не обминаючи жодного населеного пункту. Як відомо, із 92,5% населення, яке взяло участь у голосуванні, 92,4% – проголосували за Українське національне об'єднання, яке очолював Федір Ревай. «Цим успіхом можемо бути горді, – пише В.Гренджа-Донський, – ніхто не сподівався, навіть крайні оптимісти не очікували такої перемоги. Скажіть тепер, будь-ласка, чи після цього наш народ не є зрілим до державного життя?!». Перший розділ завершується вторгненням угорських гортистів у Карпатську Україну, коли «дикий азіят рішив брутально своїм брудним чоботом здавити вимріяну Волю».

Другий розділ щоденника – «Під чоботом окупанта» – присвячений трагедії Карпатської України та її мужніх захисників. Його хронологічні рамки охоплюють період з 15 березня до кінця серпня 1939 р., коли В. Гренджа-Донський емігрував до Словаччини. Цей розділ, фактично, обвинувачує звірства угорських гонведів та терористів над місцевим населенням. Знаходячись у тячівській тюрмі, а згодом у концтаборі Вор'юлопош, В. Гренджа-Донський

скрупульозно записував свідчення військовополонених, причому робив це нелегально, ховаючись від адміністрації концтабору. У другому розділі поміщені матеріали, в реальності яких сучасний читач почне сумніватись. Однак, так воно було в дійсності. Самі за себе говорять назви свідчень – «Знуцання в Кривій», «Малярський вояк полоненому вибиває око», «Замордування учителя Дмитра Остапчука», «Знасилювання і морд жінок», «Маляри порють черева, щоб вилазили кишки», «Топлять січовиків живими в Тисі», «Штаба заліза до шиї січовика», «В державній лікарні в Кривій ранених розстрілюють кулями «дум-дум», «Гонведи грабують, штиком видовбують золотий міст із рота» тощо. Неабияку цінність становить додаток до щоденника, в якому поміщено список загиблих січовиків. Він налічує 116 осіб [21].

В чому ж сила щоденника В. Гренджі-Донського? Сила його в правдивому висвітленні подій. Він нічого не видумує, а пише все так, як йому переказували. «Щастя і горе Карпатської України» – це не стільки книга автора, як збірник споминів багатьох людей, які пережили радість і трагедію 1939-го року. І саме тому щоденник В. Гренджі-Донського – цінне джерело для вивчення історії Карпатської України. В ньому історик наших днів може почерпнути для себе безліч фактів, яких не знайде ніде. Не випадково, що щоденник високо оцінив відомий історик П. Стерчо. Говорячи про важливість щоденника, він писав: «Ці хронікерські записки мають більшу документальну важливість від якого-небудь старовинного літопису, що на нього історики покликуються з повагою і достовірністю, бо писані вони кожного дня, коли ті події відбувалися, тому і відображені в них безпосередні враження» [22].

Архівні та опубліковані документи доповнюються матеріалами закарпатської та галицької періодики – цінним джерелом у висвітленні міжнародного, політичного, соціально-економічного та культурного становища Карпатської України досліджуваного періоду. На сторінках газети «Нова свобода», яка видавалася в Хусті, міститься великий фактичний матеріал про стан розвитку промисловості, сільського господарства, торгівлі та фінансів Карпатської України. Чимало статей, репортажів і повідомлень описують внутрішньополітичне становище країни, руйнівні дії угорських і польських терористів, античеську і антиукраїнську діяльність проугорської «п'ятої колони» тощо. «Нова свобода» постійно повідомляла своїх читачів про фінансову і моральну підтримку Карпатської України українською діаспорою світу.

Перший номер українського незалежного щоденника «Нова свобода» вийшов 15 червня 1938 р. під редакцією Василя Фірцака (пізніше головним редактором призначили В. Гренджу-Донського). Газета видавалася в друкарні «Свобода», яку очолював майбутній голова УНО Ф. Ревай. Вона була майже єдиним друкованим органом в Закарпатті, який видавався масовим тиражем. Вихід у світ першого номера газети високо оцінили відомі політичні діячі, представники освіти, науки і культури краю. Майбутній міністр внутрішніх справ Карпатської України Ю. Ревай відзначив, що «справа щоденника є загальною справою нашого суспільства, не дивлячись на його партійно-політичний стаж. Наше відродження відповідно до сьогоденної доби в рамках

демократичної республіки скорим темпом йде вперед. Народні маси освідомлюються, отже ми, що держимо руку на живчику нашого суспільного життя, не могли не бачити, що без щоденної преси нам більше не обійтись. Пускаємо в світ «Нову свободу» й тільки одне бажаю щоденникові, щоб всі українці спільними силами піддержували його» [23]. На глибоке переконання головного лікаря Карпатської України Миколи Долина, «мірилом культурности кожної нації є його преса. Покажи мені пресу, я тобі скажу який це народ... Ми не можемо чекати підмоги від чужих, тільки від самих себе. І я надіюся, що весь український загаль своєю жертволюбивістю підпре нашу «Нову свободу» [24]. Його колега, видатний український хірург О. Фединець розмірковував: «Політикою не маю часу займатися, але розумію вагу українського щоденника, який має появиться власними силами. Це велике діло, мало щоденників є на світі, які б виходили на власні сили. Українське громадянство може бути горде на себе, що спромоглося на щоденник» [25]. Вихід першого номера газети «Нова свобода» підтримали шкільний інспектор Юлій Гуснай, керівник гуцульської «Просвіти» у Рахові Михайло Марущак, директор торговельної академії в Мукачеві Августин Штефан та сотні інших.

В період існування Карпатської України великим авторитетом серед молоді націоналістичного спрямування користувався журнал «Пробоем», який періодично видавався в 1933-1938 рр. Активізував роботу по відновленню журналу і однойменного видавництва Степан Росоха. «Я з'ясував докладно справу подальшого видавництва «Пробоем» і попросив зацікавлених охотників, які готові продовжити даліше видання, на окрему нараду... На наради «Пробоем» прибуло кілька добровольців, які хоч і були зацікавлені ним і щиро бажали його продовження, не мали бажання перебрати на себе відповідальність за його видання. Щоб вийти з тієї ситуації, я погодився бути в майбутньому фактичним власником видання і фінансово відповідати за подальше видання «Пробоем» [26]. Редактором було обрано С. Росоху, а членами редколегії стали Д. Галай і С. Бреза. Насправді всю редакторську ношу ніс на своїх плечах І. Рошко-Ірлявський. На сторінках цього часопису були опубліковані статті І. Рошка-Ірлявського «По конференції у Відні – до нового життя», «В річницю смерти вождя (Є. Коновальця – Авт.)», «Під прапором націоналізму», «В день іменин пана Президента (А. Волошина – Авт.)», «Перемога» та ін. [27]. Стаття «В день іменин пана Президента» була опублікована вже після поразки національно-визвольних змагань Карпатської України. Даючи оцінку діяльності А. Волошина, І. Ірлявський відзначав, що «найбільшою його заслугою, чим він навіки записався в історію як активний член української національної революції, було те, що вже будучи головою Уряду Карпатської України, став на ґрунт українського націоналізму, працював і змагався під прапорами націоналістичного руху і потім, виїхавши на еміграцію, – не заломився... Нехай же цей Муж Срібної Землі – Перший Президент Карпатської України, який був вибраний її Соймом, – піде далі по прямій дорозі до ясної Меті, хай бореться далі в перших рядах за право українського народу, а ми всі будьмо Йому на помічі» [28].

Упродовж 30-х років у Східній Галичині видавалися десятки українських газет і журналів, які висвітлювали історичні події, пов'язані з Карпатською Україною. Лише один їх перелік засвідчує, що українське населення цього регіону мало широкий вибір інформації про міжнародне, соціально-економічне і внутрішньополітичне становище Закарпаття в 1938–1939 рр. Такі видання, як «Літопис Червоної Калини», «Неділя», «На переломі», «Авангард», «Жіноча доля», «Жіноча воля», «Діло», «Новий час», «Нова зоря» та ряд інших, намагалися поміщати на своїх сторінках найширшу інформацію про події за Карпатами. З нею читач матиме змогу ознайомитися дещо пізніше. Майже вся європейська преса кінця 30-х років прихильно ставилася до Карпатської України. Статті й повідомлення про розвиток політичних подій у краї опублікували друковані органи Великобританії, Франції, Італії, Югославії, Румунії, Ірландії, Швеції, Німеччини. Виняток становить угорська і польська періодика, яка чи не найбільше поміщала дезінформативного матеріалу. «Нова свобода» постійно давала свої пояснення з цього приводу.

Отже, історія Карпатської України знайшла своє відображення в архівних джерелах, опублікованих документах, щоденниках, на сторінках тогочасних газет і журналів. Архівні документи з численних фондів України, Росії, Угорщини, Чехії, Словаччини і Румунії дають відповідь на складні проблеми соціально-економічного, політичного і культурного становища Карпатської України кінця 30-х років. Значна кількість документів із архівосховищ СРСР, Угорщини, Чехії, Словаччини, Румунії, Німеччини поміщена на сторінках опублікованих збірників документів, які до сьогоденного часу продовжують залишатися важливим джерелом з історії Карпатської України. До такого типу джерел необхідно також віднести і унікальний щоденник Василя Гренджі-Донського «Щастя і горе Карпатської України», який нещодавно перевиданий в Україні більш масовим тиражем, ніж це зроблено в США.

1. Державний архів Закарпатської області (далі – ДАЗО). Ф. 2558. Оп. 1. Спр. 3742.
2. ДАЗО. Ф. 2558. Оп. 1. Спр. 3733, 5386, 3893, 3895.
3. Центральний державний історичний архів України у Львові (далі – ЦДІАУ у Львові). Ф. 201. Оп. 1т. Спр. 221. Арк. 91.
4. ЦДІАУ. Ф. 201. Оп. 1т. Спр. 221. Арк. 90.
5. ЦДІАУ. Ф. 201. Оп. 46. Спр. 2045. Арк. 1-3.
6. Державний архів Івано-Франківської області. Ф. 2. Оп. 11. Спр. 2, 34; О. 1. Спр. 123.
7. Венгрия и Вторая мировая война: Венгрия и вторая мировая война: Секретные дипломатические документы по истории кануна и периода войны. М.: Наука, 1962; Документы и материалы кануна второй мировой войны. Т.1. Германская политика в Венгрии (1937–1942 гг.). М., 1948.; Документы и материалы кануна второй мировой войны. Т.1. Ноябрь 1937 – декабрь 1938 г. Из архива Министерства Иностранных Дел Германии. М.: Политиздат, 1981; Документы и материалы кануна второй мировой войны. Т.2. Архив Дирксена (1938–1939 гг.). М., 1948; Документы и материалы кануна второй мировой войны. Т.2. Январь – август 1939 г. М.: Политиздат, 1981; Документы и материалы по истории советско-чехословацких отношений. Т.3. (Июнь 1934 г. – март 1939 г.). М.: Наука, 1978; Документы по истории Мюнхенского сговора. 1937–1939. М.: Политиздат, 1979.

8. Документи свідчать. Ужгород: Карпати, 1985; Шляхом Жовтня. Т.IV. 1934–1938. Боротьба трудящих Закарпаття за соціальне і національне визволення, за возз'єднання з Радянською Україною. Ужгород: Карпати, 1984.
9. Культурне життя в Україні. Західні Землі: Документи і матеріали. Т.I. 1939–1953. К.: Наукова думка, 1995; Літопис нескореної України: Документи, матеріали, спогади / Відп. ред. Я. Лялька. Книга 1. Львів: «Просвіта», 1993; Національні відносини в Україні в ХХ ст.: Зб. Документів і матеріалів. К.: Наукова думка, 1994.
10. A Magyar Tudományok Akademiája Történettudományi Intézete. Magyarország és a Második Világháború. Titkos Diplomáciai Okmányok a Haboru Elozmenyeihez és Történetéhez. Második kiadás. Budapest: Kossuth Kiadó, 1961.
11. Карпатська Україна. Документи і матеріали. Хроніка подій. Персоналії: У двох томах. Том 1. Карпатська Україна. Документи і матеріали / Упорядники – О. Д. Довганич, О. М. Корсун, О. М. Пагіря; редакційна колегія: М. А. Попович (голова), О. Д. Довганич (заст. голови), М. М. Вегеш, М. В. Делеган, В. К. Дрогальчук, О. М. Корсун, І. Ю. Коршинський, О. Ю. Кучерява, О. М. Пагіря, С. Д. Федака; редактор Д. М. Федака. Ужгород: ВАТ «Видавництво «Закарпаття», 2009. 755 с.; Карпатська Україна. Документи і матеріали. Хроніка подій. Персоналії: У двох томах. Том 2. Карпатська Україна. Хроніка подій. Персоналії / Упорядник С. Д. Федака; редакційна колегія: І. І. Качур (голова), М. М. Вегеш, О. Д. Гаврош, М. В. Делеган, В. І. Дмитрук, О. Д. Довганич, В. К. Дрогальчук, О. М. Корсун (заст. голови), І. Ю. Коршинський, Ю. В. Мойш, М. В. Олашин, О. М. Пагіря, С. Д. Федака; редактор Д. М. Федака. Ужгород: ПРАТ «Видавництво «Закарпаття», 2010. 776 с.
12. Там само. Т. 1. С. 42.
13. Вони боронили Карпатську Україну: Нариси історії національно-визвольної боротьби закарпатських українців / М. М. Вегеш, М. В. Делеган, О. Д. Довганич та ін. [Відп. ред. М. М. Вегеш]. Ужгород, 2002. С. 564-615.
14. Басараб В., Вегеш М., Сергійчук В. Августин Волошин. Нові документи і матеріали про життя і смерть президента Карпатської України. Ужгород: Видавництво УжНУ «Говерла», 2006. 152 с.
15. Книга Пам'яті України. Закарпатська область. У 2-х т. Т. 2. Ужгород: Карпати, 1998. С. 71-78.
16. Ліквідація УГКЦ (1939-1946). Документи радянських органів безпеки / Упор. Сергій Кокін, Наталія Сердюк, Станіслав Сердюк; за заг. ред. Володимира Сергійчука. Т. I. К. ПП Сергійчук М. І., 2006. 920 с.; Ліквідація УГКЦ (1939-1946). Документи радянських органів безпеки / Упор. Сергій Кокін, Наталія Сердюк, Станіслав Сердюк; за заг. ред. Володимира Сергійчука. Т. II. К. ПП Сергійчук М. І., 2006. 804 с.
17. Митрополит Андрей Шептицький: Життя і Діяльність. Документи і Матеріали. 1899-1944 / Упор. Оксана Гайова, Андрій Кравчук. Т. II. Церква і суспільне питання. Книга 1. Пастирське вчення та діяльність / За ред. Андрія Кравчука. Львів: Видавництво отців василіан «Місіонер», 1998. 572 с.; Митрополит Андрей Шептицький: Життя і Діяльність. Документи і матеріали. 1899-1944 / Упор. Оксана Гайова, Андрій Кравчук. Т. II. Церква і суспільне питання. Книга 2: листування / За ред. Андрія Кравчука. Львів: Видавництво отців василіан «Місіонер», 1999. 571-1096 с.; Митрополит Андрей Шептицький: Життя і Діяльність. Документи і матеріали. 1899-1944 / Упор. Юрій Аввакумов, Оксана Гайова. Т. III. Митрополит Андрей Шептицький і греко-католики в Росії. Книга 1. Документи і матеріали. 1899-1917. Львів: Видавництво Українського Католицького Університету, 2004. 924 с.
18. Роман Шухевич у документах радянських органів державної безпеки (1940-1950) / За заг. ред. В. Сергійчука. Т. 1. К.: ПП Сергійчук М. І., 2007. 640 с.; Роман Шухевич у документах радянських органів державної безпеки (1940-1950) / За заг. ред. В. Сергійчука. Т. 2. К.: ПП Сергійчук М. І., 2007. 584 с.

19. Гренджа-Донський В. Щастя і горе Карпатської України: Щоденник. Мої спогади / Ред. Д.М.Федака. Ужгород: ВАТ «Видавництво «Закарпаття», 2002.
20. Гренджа-Донський В. Щастя і горе Карпатської України: Щоденник. Мої спогади / Ред. Д.М.Федака. Ужгород: ВАТ «Видавництво «Закарпаття», 2002. Передмова.
21. Вегеш М., Задорожний В. «Щастя і горе Карпатської України» В.Гренджі-Донського – історичне джерело. Тези доповідей та повідомлень першої наукової конференції, присвяченої життю і діяльності видатного поета і культурно-громадського діяча Василя Степановича Гренджі-Донського (1987–1974). Ужгород, 1995. С. 51–53.
22. Гренджа-Донський В. Щастя і горе Карпатської України: Щоденник. Мої спогади / Ред. Д.М.Федака. Ужгород: ВАТ «Видавництво «Закарпаття», 2002. Передмова.
23. Нова свобода. 1938. 16 червня.
24. Там само.
25. Там само.
26. Росоха С. Події та люди на моєму життєвому шляху: Спомини. Торонто – Ужгород: «Мистецька лінія», 2001. С. 61.
27. Ірлявський І. Брості. Твори. Ужгород: ВАТ Вид-во «Закарпаття», 2002.
28. Там само.